

Ва ўрачыстасць Найсвяцейшай Панны Марыі Вастрабрамскай, Маці Міласэрнасці, галоўнай Апякункі Гродзенскай дыяцэзіі, біскуп Гродзенскі Аляксандр Кашкевіч удзяліў прэзбітэрскае пасвячэнне аднаму дыякану і дыяканскае пасвячэнне 5-ці семінарыстам. Урачыстасць адбылася ў катэдральнай базіліцы св. Францішка Ксаверыя ў Гродне. Чым для новых працаўнікоў Божай нівы з'яўляецца момант пасвячэнняў?

У чым яны бачаць сваю місію? Хто з'яўляецца для іх прыкладам святарскага жыцця? †

Аналізуючы падзеі з жыцця, я прыйшоў да высновы, што святарскае пакліканне для мяне вымаліў дзядуля. Ён першым заклаў зерне веры ў маім сэрцы, быў прыкладам любові да Бога. У дзяцінстве, калі дзядуля не хацеў браць мяне з сабой, я з крыўдай пытаўся: “Чаму?”. Яго адказ быў прасты: “Ксёндз не павінен нідзе ездзіць”. Тады я гэтага не зразумеў – узгадаў пра той выпадак ужо будучы ў семінарыі.

Пасля смерці дзядулі пра ўмацаванне маёй веры клапаціліся хросная, сёстры кацярынкі і святары, а таксама таварышы са школы, з якімі разам хадзілі ў касцёл і на заняткі рэлігіі. Прысвяціць сваё жыццё служэнню Богу і людзям я цвёрда пастанавіў падчас рэкалекцый распазнання паклікання.

Прыклад веры нястомна чэрпаю з жыцця рысай святых. Але ёсць таксама людзі, якія, знаходзячыся побач, з'яўляюцца для мяне ўзорам для пераймання. Перш за ўсё, гэта святары, якіх пазнаў у сваёй парафіі:

кс. Кшыштаф Янас, чалавек малітвы і працы, кс. Юрый Свіслоцкі, які ўмеў знайсці час для кожнага, выслухаць і параіць, а таксама цяперашні кс. пробашч Аляксандр Баклажэц, ветлівы і адкрыты чалавек, які з дабрыйнёй, усмешкай і клопам падыходзіць да людзей. Як трэба аддана і верна служыць Богу, сваім жыццём таксама паказваюць кс. Андрэй Стапыра, кс. Юрый Канапелька, кс. Андрэй Радзевіч і многія іншыя.

Прыняцце пасвячэнняў з'яўляецца для мяне крокам у самастойнае жыццё. Гэта вялікая адказнасць за Паўсюдны Касцёл, магчымасць супрацоўніцтва з кожным чалавекам. Лічу, што служба святара – унікальная служба. Ведаю, што буду пасланы да розных людзей. Але больш за ўсё мне падабаецца праца са старэйшымі асобамі, бо, на жаль, сёння часта імі пагарджаюць, не разумеюць. Таксама лічу актуальнай і востра неабходнай паслугу сярод моладзі.

Цяжка гаварыць пра пакліканне, бо невядома, калі яно выспела. Я рос у каталіцкім асяроддзі і з дзяцінства меў думкі аб святарстве. Часам гэтае жаданне было вельмі выразнае, часам менш, але ніколі мяне не пакідала. Калі старэйшы брат пайшоў у семінарыю, нарадзіліся пэўныя сумненні. Але я стараўся шукаць Божую волю ў жыцці, і праз нейкі час таксама апынуўся за мурамі семінарыі.

Што да вытокаў... Вера, як гавораць, была мне перададзена з малаком матулі. Глыбокі ўплыў аказалі сустрэчы са святарамі, іх добры прыклад. Мне заўсёды падабалася сачыць за паводзінамі старэйшых ксяндзоў, асабліва тых, якія скончылі семінарыю ў Рызе, і размаўляць з імі, бо яны наслідавалі вельмі цікавыя традыцыі святарскага жыцця. З цеплынёй узгадваю светлай памяці кс. Тадэвуша Вышынскага, які стаў для мяне ўзорам спалучэння адукаванасці і інтэлігентнасці з верай і чалавечнасцю. Удзячны таксама выхаўцам семінарыі.

Ад кожнага можна пераняць нейкую добрую якасць. Дзякую родным і парафіяльнай супольнасці за малітоўную падтрымку! Яе я адчуваю вельмі выразна. Пасвячэнні – гэта канкрэтны крок у прысвячэнні сябе на службу Богу ў Касцёле. Адчуваецца некаторы

страх, бо значна больш усведамляецца адказнасць, якая на цябе неўзабаве будзе ўскладзена. Але адчуваецца і радасць, бо хутка надые момант, да якога столькі рыхтаваўся. У будучым прагну прысвяціць свае здольнасці і магчымасці евангелізацыйнай місіі, да якой заклікае Касцёл. А гэта можа адбывацца рознымі шляхамі: як праз звычайныя формы душпастырства, так і, напрыклад, праз музыку, літаратуру...

Напэўна, як большасць маладых людзей, пра сваю будучыню я пачаў сур'ёзна задумвацца дзесьці напрыканцы 8 класа. Але на той момант яшчэ не думаў пра святарства. Праз некаторы час пробашч роднай парафіі прапанаваў мне як міністранту паехаць у семінарыю на рэкалекцыі распазнання паклікання. Разважанні, малітва і дыялог з самім сабой... З часам я пачаў цікавіцца святарствам, маліцца, просячы Бога аб тым, каб даў знак, што гэта мой жыццёвы шлях. Нарэшце пасля размовы з пробашчам вырашыў паступаць у семінарыю.

Прыняцце пасвячэнняў з'яўляецца для мяне вялікай ласкай, дарам ад Бога. Спадзяюся, што буду добра выконваць місію дыякана. Маю надзею, што гэтая паслуга, якая заключаецца найперш у службе Касцёлу ў літургіі, справах міласці і, безумоўна, падтрымцы святара, яшчэ больш прыблізіць мяне да Хрыста. Менавіта Ён, добры Пастыр, з'яўляецца дасканалым узорам святарства.

Пры нагодзе дзякую пробашчу кс. Міхалу Ластоўскаму за яго душпастырскі прыклад, парады і словы, што падтрымлівалі мяне на духу, а таксама ўсім тым, каго сустрэў падчас сваёй фармацыі ў семінарыі: кансэкраваным асобам і свецкім вернікам – за ўвагу і памяць у малітве.

Дар для ўсяго Касцёла

Аўтар: с. Юрый Марціновіч і Кінга Красіцкая
24.11.2019 00:00

Дар для ўсяго Касцёла

Аўтар: с. Юрый Марціновіч і Кінга Красіцкая
24.11.2019 00:00

с. Юрый Марціновіч і Кінга Красіцкая